

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **K. Č.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2014, čj. KUJI 63133/2014, sp. zn. OOSČ 514/2014 OOSC/146/AS/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2016, čj. 22 A 122/2014-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to rozhodnutím ze dne 17. 3. 2014, čj. MUMB/ODSH/6376/2014, sp. zn. ODSH/2820/2013. Žalobce se přestupku dopustil dne 10. 10. 2013, kdy v 16:06 hod řídil motorové vozidlo RZ: X na pozemní

komunikaci v obci Jackov, kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, a policisté naměřili rychlost jeho vozidla 77 km/h (po odečtení tolerance 3 km/h – 74 km/h). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které ani na základě výzvy správního orgánu nedoplnil.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výrokové části a v části odůvodnění. Text výroku upravil a nahradil textem: „*je vinen z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustí ten, kdo v rozporu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více tím, že dne 10. 10. 2013 v 16:06 hod. řídil K. Č. motorové vozidlo RZ: X na pozemní komunikaci v obci Moravské Budějovice v části Jackov, kde je povolená rychlost 50km/h, naměřena byla rychlost 77 km/h po odečtení tolerance měřícího zařízení 3 km/h - 74 km/h, překročil tedy nejvyšší dovolenou rychlost o 24 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu*“ a text třetího odstavce výrokové části tak, že „*Městský úřad Moravské Budějovice za výše uvedený přestupek ukládá*“. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokutu ve výši 2 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) v souladu s § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, včetně povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u krajského soudu, ve které namítal nesprávné zjištění skutkového stavu věci. Uvedl, že přestupek nespáchal, neboť se krátce po změření rychlosti vozidla vyměnil se svým spolujezdcem, aby se vyhnul postihu za své možné protiprávní jednání. Policie vozidlo zastavila v místě, které se nacházelo ve vzdálenosti přibližně 2km od místa měření, řidič měl proto dostatečný prostor k výměně. Žalobce nemohl tyto skutečnosti tvrdit v průběhu řízení, neboť by tím způsobil postih svému kamarádovi. Správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žalobce není povinen se hájit. Této povinnosti správní orgány nedostály. Místo spáchání přestupu je ve výroku formulováno vágně a obec Jackov navíc neexistuje. Správní orgán nespecifikoval ulici, číslo popisné, číslo komunikace, či směr jízdy vozidla, případně úsek silnice. Nelze proto dovodit, zda k měření došlo v obci nebo mimo ni; z fotografie tato skutečnost není zřejmá. Dále namítl, že policie postupovala v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, protože rychlost může být měřena pouze na místech k tomu určených policií. Fotografie z měřícího zařízení mohla být získána neoprávněně.

II. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud považoval námitku o výměně řidiče v průběhu jízdy za nedůvodnou a účelovou. Zdůraznil, že v přestupkovém řízení jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato podmínka byla v této věci splněna. Správní orgány vycházely ze skutkového stavu v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí o přestupku. Odkázal přitom na podklady ve spise správního orgánu, na základě nichž nevznikají žádné pochybnosti o tom, že se přestupku dopustil stěžovatel.

pokračování

[5] K námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný a vágní, neboť místo spáchání přestupku je specifikováno pouze jako obec Jackov, poukázal krajský soud na rozhodnutí žalovaného, kterým upřesnil výrok týkající se místa určení tak, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci „v obci Moravské Budějovice v části Jackov“, kde je povolená rychlost 50 km/h. Krajský soud nadto poukázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde je upřesněno, že k přestupku došlo v části Jackov 12, s tím, že tato specifikace má oporu ve spisovém materiálu. Soud na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného nahlížel jako na jeden celek. K otázce specifikace skutku uvedl, že místo spáchání přestupku je spolu s určením času (16:06h) a způsobem spáchání přestupku konkretizováno dostatečně tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Námitku žalobce, že výrok je nepřezkoumatelný ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zamítl. K tomu uvedl, že nelze na správních orgánech požadovat, aby místo spáchání přestupku specifikovaly s přesností na metr; zcela přesné místo je přitom patrné z fotografie z měřícího zařízení.

[6] K námitce, že policie postupovala v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu soud uvedl, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, o čemž svědčí důkazy založené ve spise. Ze spisu nevyplývá nic, z čeho by se dalo usuzovat, že měření rychlosti vozidla neproběhlo v souladu s příslušnými právními předpisy.

III. Shrnutí kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v žalobě poukázal na jinou variantu skutkového děje za účelem demonstrace nezákonnosti rozhodnutí, aby upozornil na nedostatky ve zjišťování skutkových okolností žalovaným. Namítal, že krajský soud se nedostatečně zabýval námitkou výměny řidičů. Měřicí a likvidační stanoviště byly od sebe vzdáleny přibližně dva kilometry a ve věci neexistuje důkaz, na podkladě kterého by bylo možné učinit závěr, že stěžovatel řídil vozidlo v okamžiku jeho změření. Krajský soud uvedl, že stěžovatel své argumenty nepředložil správnímu orgánu. Podle stěžovatele však není možné, aby správní orgány vykládaly jeho mlčení jako doznání. O zjištěném skutkovém stavu lze mít důvodné pochybnosti, neboť ze spisu správního orgánu není zřejmé, že by policisté měli vozidlo od jeho změření do jeho zastavení v dohledu. Krajský soud konstatoval pouze to, že *skutkový stav byl správními orgány zjištěn, aby mohl být žalobce uznán vinným*, jakož i, že *správní orgány nepochybily při dokazování*. Krajský soud se s touto námitkou řádně nevypořádal, když označil tvrzení stěžovatele jako *nedůvodné a zcela účelové*. V této části je odůvodnění krajského soudu zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné.

[8] Stěžovatel dále namítal, že není zřejmé, jaká byla úprava nejvyšší povolené rychlosti v místě měření. Krajský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti a určitosti výroku rozhodnutí, co do určení místa protiprávního jednání tak, aby z definice místa jednoznačně vyplývala protiprávnost skutku. V rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že rychlost vozidla byla změřena *„v obci Moravské Budějovice v části Jackov“*. Ze spisu však nelze spolehlivě zjistit, zda byl stěžovatel změřen v obci, anebo již mimo obec.

Z fotografie, na které vozidlo míjí dopravní značení, tato okolnost není zřejmé. Toto označení mohlo indikovat začátek nebo konec obce. Krajský soud na námitku, že rychlost vozidla mohla být změřena mimo obec, nereagoval. Napadený rozsudek je zatížen nepřezkoumatelností.

[9] Stěžovatel dále namítal, že policisté provedli měření v rozporu s § 79a silničního zákona. Poukaz krajského soudu na svědeckou výpověď strážníků je nesprávný. Strážníci prohlásili, že rychlost byla změřena na místě k tomu určeném policií, avšak z výroku rozhodnutí to nevyplývá. Žalovaný nepodrobil výpověď strážníků kritickému zkoumání – nezohlednil možnou absenci středoškolského vzdělání policistů a nemožnost predikce správnosti jejich sdělení. Dokument, který by prokazoval, že měření proběhlo v souladu se zákonnými požadavky, není obsažen ve spise. Krajský soud se s touto námitkou dostatečně nevypořádal a nevyvrátil možnost, že policisté měřili rychlost mimo úsek k tomu určený.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[12] K námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se zabýval uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů považuje vznesené argumenty za neopodstatněné. Takový postup krajského soudu při odůvodňování napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163).

[13] Stěžovatel dále namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68*)*. Zmíněný „stav bez důvodných pochybností“ lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku.

[14] Ze správního spisu a z napadaného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o přestupku obecní policie sepsané na místě samém dne 10. 10. 2013, z něhož je zřejmé, že stěžovatel byl identifikován jako řidič motorového vozidla tov. zn. TOYOTA, RZ: X, na základě předložených dokladů, tj. občanského průkazu a řidičského průkazu. Po zastavení vozidla byl stěžovatel informován o přestupku, kterého se dopustil. V oznámení o přestupku je uvedeno v části vyjádření „nevyjádřil se“. Stěžovatel nevyužil možnosti ihned na počátku přednést svoji verzi skutkového děje, zpochybnit údaje uvedené policisty v oznámení, nenamítl, že vozidlo

neřídil, nebo že se skutek nestal. Tato skutečnost nevyplynula ani z celého správního spisu. Ve spise se nachází dále záznam o přestupku ze dne 10. 10. 2013, jehož součástí je snímek č. 1381421169_QK000_1010_160609.jmf, na kterém je zachyceno motorové vozidlo tov. zn. TOYOTA, RZ: X se záznamem rychlosti 77 km/h, limit 50 km/h. Rychlost byla měřena certifikovaným silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM, výr. č. TC001306. Ve spise je ověřovací list tohoto zařízení ze dne 6. 3. 2013 s platnou kalibrací od 6. 3. 2013 do 5. 3. 2014. Dále je v něm založen úřední záznam obecní policie ze dne 17. 10. 2013, čj. ÚZ/MPMB/625/2013/PLI, videozáznam o průběhu silniční kontroly pořízený zasahujícími policisty z téhož data, osvědčení o proškolení strážníka obecní policie, který měření prováděl a také výpovědi zasahujících strážníků, kteří potvrdili, že dne 10. 10. 2013 změřili stěžovatelem řízené vozidlo v části Jackov, kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

[15] Krajský soud v napadeném rozsudku odkázal na obsah spisového materiálu. Shromážděné důkazy (specifikované shora) vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje. Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožňuje v tom, že za situace, kdy v průběhu silniční kontroly a následně ani v průběhu celého správního řízení stěžovatel neuváděl nic, co by zavdalo pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, nelze správním orgánům vytýkat, že neshromažďovaly další důkazy. V daném případě soud považuje zjištěný skutkový stav za plně postačující pro učinění závěru o spáchání přestupku stěžovatelem (viz obdobně rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011-54; ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56, a ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35; obdobně také viz usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14).

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci stěžovatel neuvedl takové skutečnosti, které by zpochybnily skutkový stav zjištěný správními orgány. Jak je výše uvedeno, žalovaná i správní orgán I. stupně zjistily skutkové okolnosti dostatečným způsobem. Tyto závěry nejsou v rozporu s rozsudkem ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47, ze kterého stěžovatel bez kontextu cituje pouze určité části. Tímto rozsudkem soud upozornil na situace, v nichž existují rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, na straně jedné, a na situace, v nichž tyto důvody dány nejsou, na straně druhé.

[17] Krajský soud se s tvrzením stěžovatele o záměně řidičů zabýval poměrně podrobně na str. 7 – 9 napadeného rozsudku. Odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2016, čj. 1 As 265/2015-38, proto není příhodný. Krajský soud v odůvodnění označil tvrzení stěžovatele ohledně záměny řidičů za nedůvodné a zcela účelové, včetně uvedení důvodů pro tento závěr. Nejvyšší správní soud v tomto s krajským soudem souhlasí, neboť tvrzení stěžovatele o možné záměně řidičů mezi měřením rychlosti a zastavením vozidla příslušníky policie nebylo ničím podložené a bylo zcela nepravděpodobné. Taková tvrzení není soud povinen složitě vyvracet prostřednictvím dokazování. Nejvyšší správní soud též v minulosti upozornil na to, že obrana podaná v přestupkových věcech teprve *ex post* sice není vyloučená, ale může se jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudky ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43; ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60; anebo ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115).

[18] Další námitky stěžovatele se týkal neurčitosti výroku ohledně určení místa protiprávního jednání. Dle stěžovatele není ze správního spisu zřejmé, zda byla rychlost změřena v obci nebo mimo obec. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“* Kritérium znemožnění záměny skutku je dle tohoto rozhodnutí zásadní pro posouzení dostatečnosti výroku. K náležitostem výroku rozhodnutí se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyjádřil několikrát.

[19] V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, Nejvyšší správní soud považoval místo určení *„na silnici I/15 v obci Chrámce“* společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku za dostatečné. Obdobně v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, čj. 9 As 290/2014-53, považoval za dostačující specifikaci místa *„[...] u obce Panenský Týnec na silnici I/7 [...]“*. V této věci *„městský úřad ve výroku vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice a názvem blízké obce Panenský Týnec, bylo tedy zřejmé, že se jednalo o silnici první třídy mimo obec, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, což také bylo ve výroku výslovně uvedeno [...]“*. V rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 1 As 155/2014-36, se Nejvyšší správní soud spokojil s vymezením přestupku následujícím způsobem: *„dne 18. 5. 2013 okolo 11:10 hodin při řízení motorového vozidla ( ) jel na ulici Nádražní v Pardubicích rychlostí 104 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h ( ) o 24 km/h, ( )“*, neboť v souhrnu s podklady pro vydání rozhodnutí, bylo postaveno najisto, kde ke spáchání deliktu došlo.

[20] Na podporu svých tvrzení odkázal stěžovatel v nyní projednávané věci na rozsudek ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56, ve kterém Nejvyšší správní soud nepovažoval za dostačující určení místa: *„na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek“*. V tomto případě bylo přestupném zpochybněno již v průběhu správního řízení, zda vozidlo bylo změřeno v obci či mimo ni, a správní orgány se nevypořádaly s návrhem žalobce na provedení znaleckého posudku a rekonstrukci skutkového děje. Místem spáchání přestupku byla navíc dopravně komplikovaná silnice ve větší obci (viz obdobně rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2015, čj. 9 As 214/2014-48). Jedná se tedy o skutkově odlišný případ a závěry v něm učiněné nelze bez dalšího použít v nyní projednávané věci.

[21] Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015 - 52, žalobce namítal, že místo přestupku (obec Voleč) je v rozhodnutích správních orgánů uvedeno s nepřesností trasy téměř jeden kilometr. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„se jedná o malou obec a komunikace I/36 touto obcí prochází bez křížení s jinými pozemními komunikacemi (pokud se odhlédne od místních a účelových komunikací). Stěžovatel ani nenamítá, že by v rámci průtahu silnice I/36 uvedenou obcí, respektive v některé jeho části, byla dopravní značkou upravena nejvyšší povolená rychlost odchylně od zákonem stanovené nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h, jejíž překročení je stěžovateli kladeno za vinu. Není dále ani jasné, jak by vymezení místa spáchání přestupku uvedené v přezkoumávaném rozhodnutí správního orgánu mohlo poškodit stěžovatele z hlediska zásady ne bis in idem, překážky litispendence nebo práva na obhajobu.“*

pokračování

[22] Z výše citované judikatury je zřejmé, že ohledně požadavků na specifikaci místa spáchání přestupku je mimo jiné podstatné, zda tímto místem je velká obec, příp. město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek s různou místní úpravou nejvyšší povolené rychlosti apod.), anebo malá obec s několika domy, bez označení ulic, a zejména pak, zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení, zda došlo ke spáchání přestupku. Současně musí být specifikace skutku taková, že vylučuje záměnu s jiným skutkem (viz shora cit. usnesení rozšířeného senátu).

[23] V dané věci byly v přestupkovém řízení obstarány podklady dostačující pro závěr, že rychlost byla naměřena v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, tj. v místní části obce Moravské Budějovice – Jackov. To vyplývá jak z oznámení o přestupku sepsaném na místě při silniční kontrole dne 10. 10. 2013, tak z oznámení podezření ze spáchání přestupku z téhož dne. Součástí spisu je nadto i fotografie z místa měření zachycující vozidlo stěžovatele. Svědeckými výpověďmi strážníků policie bylo prokázáno, že měření proběhlo bez pochybností v obci, v místní části Jackov, v povoleném úseku schváleném policií. Z oznámení o přestupku a z odůvodnění rozhodnutí žalované je navíc zřejmé i ve kterém konkrétním úseku místní části Jackov k měření došlo.

[24] Stěžovatel v žalobě namítal, že obec Jackov neexistuje. Krajský soud k tomu uvedl, že „obec Jackov“ byla žalovanou nahrazena ve výroku obcí Moravské Budějovice, částí Jackov. Nedostatky ve specifikaci místa spáchání přestupku byly tudíž v odvolacím řízení odstraněny. Krajský soud v této souvislosti správně uvedl, že na rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně je nutné nahlížet jako na jeden celek.

[25] Tvrzení o tom, že značka zachycená na fotografii by mohla svým tvarem odpovídat označení začátku či konce obce, stěžovatel nepodložil žádnými důkazy a lze je tedy hodnotit jako pouhou spekulaci. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu silniční kontroly ani v průběhu celého přestupkového řízení nevyjádřil žádné pochybnosti o tom, že měření proběhlo v obci, nelze správním orgánům vytýkat, že považovaly shromážděné podklady za dostatečné. Nejvyšší správní soud je hodnotí stejně, neboť z nich jednoznačně vyplývá, že měření proběhlo v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h v obci Moravské Budějovice, v části Jackov (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 12. 2016, čj. 7 As 179/2016-37, ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, ze dne 14. 5. 2015, čj. 4 As 83/2015-56).

[26] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že místo spáchání přestupku bylo možné specifikovat ve výroku rozhodnutí přesněji, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, uvedením blízkého dominantního objektu apod. V projednávané věci je však podstatné, že vzhledem k okolnostem toto upřesnění nebylo nezbytné, neboť i provedená specifikace umožňuje vyslovit jednoznačný závěr, že došlo ke spáchání přestupku, a tento není zaměnitelný s jiným. Vymezení místa, společně s časem (16:06 hodin) a způsobem spáchání přestupku, a také s ohledem na podklady založené ve spise, specifikuje skutek dostatečně určitě. Nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly poškodit stěžovatele z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence nebo práva na obhajobu.

[27] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele, že policie provedla měření v rozporu s § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle tohoto ustanovení: *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z podkladů ve správním spise (oznámení obecní policie, úřední záznam, výpovědi zasahujících policistů atd.) vyplývá, že měření proběhlo v povoleném úseku schváleném policií. Spisový materiál neobsahuje nic, z čeho by se dalo usuzovat, že měření rychlosti vozidla proběhlo v rozporu s cit. ustanovením. Ve spise je založen také ověřovací list certifikovaného silničního laserového rychloměru i osvědčení o proškolení strážníka obecní policie, který měření prováděl. Krajský soud v tomto ohledu správně poznamenal, že není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, zda policisté měřili rychlost v souladu s § 79a zákona o silničním provozu i za předpokladu, že v řízení nevyvstala žádná pochybnost o zákonnosti, příp. správnosti měření. Ani tato námitka stěžovatele proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Námitky stěžovatelů nebyly důvodné, Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu nezjistil nedostatky, ke kterým by byl podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

[29] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu